

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **Ing. et Ing. J. M.**, zast. Mgr. Janem Úlehlou, advokátem, se sídlem Krajinská 224/37, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 5. 2014, č. j. 10 A 33/2013 – 75,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 2. 2013, č. j. KUJCK 9177/2013/ODSH, bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Tábor (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 27. 6. 2012, č. j. METAB 30247/2012/ODSA/Val, a odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v tehdy účinném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítnuty námitky žalobce proti záznamu 12 bodů v bodovém hodnocení, zapsaných do evidenční karty žalobce jako řidiče, a záznam bodů byl potvrzen. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný neshledal důvodnou námitku žalobce, že ke dni 20. 1. 2012 mu měly být odečteny 4 body z konta bodového hodnocení. Vyložil, že žalobce spáchal dne 20. 1. 2011 přestupek spočívající v tom, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, a následně dne

20. 1. 2012 spáchal další přestupek, když při jízdě držel telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Poukázal na ustanovení § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a § 40 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a dospěl k závěru, že lhůta, na jejímž základě mohlo dojít k odpočtu bodů, uplynula dne 20. 1. 2012 teprve ve 24:00 hodin, a žalobce tak podmínky pro odečtení bodů nesplnil. Žalovaný se neztotožnil ani s dalšími odvolacími námitkami žalobce, konkrétně aby mu byl odečten 1 bod za přestupek spáchaný dne 19. 2. 2010, který nadále nepodléhá bodovému hodnocení. Vyhodnotil, že záznam bodů se provádí ke dni uložení pokuty za přestupek a podle tehdy účinné právní úpravy. Stejně tak odmítl odečíst 2 body zaznamenané za přestupek ze dne 13. 10. 2010, neboť žalobce řádně projevil souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a předmětný pokutový blok obsahuje veškeré zákonné náležitosti.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou ze dne 10. 4. 2013, ve které navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a současně žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Namítal, že podmínky pro odečtení 4 bodů podle § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu splnil dne 20. 1. 2012 již v 00:00 hodin. Zákon je podle něj třeba interpretovat tak, že uplynutí lhůty znamenalo vznik oprávnění, nikoli povinnosti žalobce, a lhůta tak uplynula již prvním okamžikem daného dne; na daný případ nelze aplikovat ustanovení správního řádu o běhu lhůt. Pokud tedy žalobce spáchal přestupek dne 20. 1. 2011 a dále dne 20. 1. 2012 spáchal další přestupek, stalo se tak až po odpočtu 4 bodů z jeho karty řidiče. Mimoto žalobce setrval na svých odvolacích námitkách, že mu měl být odečten další 1 bod za přestupek ze dne 19. 2. 2010, neboť za tento přestupek nebylo ke dni vydání napadeného rozhodnutí již možno zaznamenat body, přičemž měla být aplikována právní úprava pro pachatele příznivější. Rovněž měly být odečteny 2 body za přestupek ze dne 13. 10. 2010, neboť předmětný pokutový blok není způsobným podkladem pro záznam bodů.

[3] Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 29. 10. 2013, č. j. 10 A 33/2013 – 42, zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť přisvědčil argumentaci, žalobce, že lhůta (doba) 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, po jejímž uplynutí správní orgán odečte 4 body z bodového hodnocení řidiče, zapsané v jeho evidenční kartě, uplynula dne 20. 1. 2012 v 00:00 hod., tedy již na počátku tohoto dne, a současně uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení. Ke kasační stížnosti žalovaného byl rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2014, č. j. 4 As 151/2013 – 25, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud v Českých Budějovicích proto ve věci znovu rozhodl rozsudkem ze dne 26. 5. 2014, č. j. 10 A 33/2013 – 75, kterým žalobu jako nedůvodnou zamítl a jímž nepřiznal žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění odkázal na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2014, podle něhož plynutí doby podle § 123e odst. 1 zákona o silničním provozu je odvozeno od vydání pravomocného správního rozhodnutí, které končí uplynutím celého posledního dne. Přestupky spáchané žalobcem dne 20. 1. 2011 a 20. 1. 2012 byly do registru řidičů zapsány v souladu se zákonem o silničním provozu, přičemž nebyly splněny podmínky pro odečet bodů, jak namítal žalobce, neboť doba 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců uplynula teprve posledním okamžikem dne, který se svým označením shodoval se dnem, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty. Soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že mu neměl být zapsán jeden bod za přestupkové jednání, kterého se dopustil dne 19. 2. 2010, neboť podle čl. II odst. 1 zákona č. 133/2011 Sb., se při zaznamenávání bodů do bodového hodnocení za jednání spáchaná porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích řidičem motorového vozidla před účinností tohoto zákona postupuje podle původní právní úpravy. K záznamu bodů

pokračování

za přestupek spáchaný dne 19. 2. 2010 došlo za účinnosti předchozí právní úpravy, tudíž pozdější novelizace v souladu s jejími přechodnými ustanoveními nemohla mít na tento záznam vliv. Odkaz žalobce na analogii správního trestání řidiče a trestní postih pachatele trestného činu není správný, protože řízení o záznamů bodů do registru řidičů je samostatným řízením, jehož předmětem je zkoumání toho, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem. K údajně nedostatečnému pokutovému bloku ze dne 13. 10. 2010 soud popsal, že z jeho obsahu vyplývá, že se žalobce dne 13. 10. 2010 dopustil v 19:20 v Českém Krumlově přestupku dle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu; na bloku je dále uvedeno jméno a příjmení žalobce, jeho datum narození, adresa bydliště a číslo občanského průkazu. Vysvětlil, že žalobce měl možnost ohledně přestupku spáchaného dne 13. 10. 2010 vést správní řízení, tudíž v dané situaci nemůže skutkové okolnosti tohoto jednání zpětně rozporovat. Pokud nyní zpochybňuje náležitosti blokové pokuty, neodpovídá takový postup povaze blokového řízení, neboť svým souhlasem se vzdal možnosti následného zpochybnění obsahových náležitostí blokové pokuty v řízení před správními orgány. Soud dále odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které není obnova řízení ve věci rozhodnuté v blokovém řízení možná.

[5] Proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 5. 2014, č. j. 10 A 33/2013 – 75, se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 16. 6. 2014, podanou z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení; dále navrhoval, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Namítal, že setrvává na své argumentaci ohledně běhu 12 měsíční doby a jejího marného uplynutí, měly mu proto být ke dni 20. 1. 2012 odečteny 4 body. Za přestupek spáchaný dne 19. 2. 2010 mu podle jeho názoru neměl být zapsán žádný bod do registru bodového hodnocení, protože uvedený přestupek není k dnešnímu dni v seznamu přestupků, za které se bod vyznačuje. Vzhledem k tomu, že se při naplnění počtu dvanácti bodů fakticky podle stěžovatele jedná o správní trestání řidiče, musí se toto trestání řídit stejnými pravidly jako trestní postih pachatele trestného činu, tudíž by se mělo postupovat podle pozdějšího zákona, který je pro stěžovatele (pachatele) výhodnější. V neposlední řadě nesouhlasil s tím, že mu byly zaznamenány body za přestupkové jednání projednávané blokově dne 13. 10. 2010, přičemž poukazoval na to, že se nedomáhá přezkumu skutku samotného nebo jeho právní kvalifikace, ale posouzení toho, zda podkladem pro záznam bodů bylo pravomocné rozhodnutí mající zákonné náležitosti. Vyslovil přesvědčení, že pokud na vyplněném pokutovém bloku chybějí jeho zákonem vyžadované obsahové náležitosti v podobě náležitého skutkového popisu přestupkového jednání, pak takovýto pokutový blok nemůže splňovat zákonem stanovené náležitosti a uložená pokuta je nepřezkoumatelná, tudíž nemůže představovat podklad pro záznam bodů v registru řidičů. Z vyplněného pokutového bloku totiž není zřejmé, co mělo být s přestupcem projednááno. Stěžovatel dále poukazoval na to, že chybí vymezení místa spáchání přestupku, nejvyšší povolené rychlosti v místě měření a naměřené rychlosti. Určení místa spáchání obcí Český Krumlov je zcela nedostačující. Ze změní čísel a písmen tak nelze zjistit, čeho se stěžovatel dopustil.

[6] Usnesením ze dne 10. 7. 2014, č. j. 4 As 127/2014 – 24, Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti žalobce odkladný účinek.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 22. 7. 2014, v němž souhlasil se závěry krajského soudu. Vysvětlil, že soud byl ve svých úvahách ohledně počítání doby 12 měsíců dle § 123e odst. 1 zákona o silničním provozu vázán předchozím zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu, od jehož závěrů se nemohl krajský soud odchýlit. Bodový systém nelze v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu chápat jako druhý trest, tudíž žalovaný musel postupovat podle příslušných přechodných ustanovení, které mu nedovolily na věc aplikovat pozdější právní úpravu, která by byla pro stěžovatele výhodnější. K výtkám stěžovatele

vůči pokutovému bloku z 13. 10. 2010 žalovaný uvedl, že pokud nesouhlasil s projednáním věci v blokovém řízení, měl požadovat, aby věc byla rozhodnuta v řádném přestupkovém řízení; pokud tak nepostupoval, svým podpisem akceptoval, že se přestupku dopustil, tedy že dne 13. 10. 2010 překročil při jízdě s vozidlem VW Transporter nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 16 km/hod, což bylo kvalifikováno jako přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o přestupcích. Tyto údaje stěžovateli byly známy, mohl proto na ně před podepsáním pokutového bloku reagovat. Žalovaný byl toho názoru, že při zohlednění specifik blokového řízení je možné akceptovat zkratkovité formulace, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, zvláště když jsou v kontextu dalších údajů srozumitelné. Je tedy zřejmé, čeho se stěžovatel dopustil, tedy že překročil rychlost jízdy v obci o méně než 20 km/hod a to s ohledem na místo, kde k protiprávnímu jednání došlo, a s ohledem na skutkovou podstatu vymezenou v předmětném ustanovení zákona o přestupcích. Žalovaný proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[8] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřipustnost.

[9] Kasační stížnost není nepřipustná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť předchozí kasační stížnost podal žalovaný, přičemž přezkum omezil na posouzení dílčí otázky; pokud by Nejvyšší správní soud odmítl předmětnou kasační stížnost stěžovatele, znemožnil by mu uplatnit jeho argumentaci před zdejšími soudem a odepřel by mu tak spravedlnost.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích přezkoumal podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle písm. a) tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. b) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.“

[12] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] K námitce stěžovatele ohledně toho, že mu měly být odečteny 4 body z jeho bodového hodnocení řidiče dne 20. 1. 2012 již v 0:00 hodin, Nejvyšší správní soud odkazuje na předchozí

pokračování

rozsudek v dané kauze ze dne 14. 3. 2014, č. j. 4 As 151/2013 – 25, který předmětnou otázku posoudil takto:

„Nejvyšší správní soud v návaznosti na závěry citovaného judikátu konstatuje, že obdobně, jako se soudními rozhodnutími a jejich účinky, je třeba nakládat rovněž s rozhodnutími správních orgánů, v daném případě s rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, na jehož základě byly žalobci zaznamenány body do registru řidičů. Stejně jako v případě rozhodnutí soudu je i nabytí či pozbytí hmotného práva či povinnosti na základě správního rozhodnutí třeba chápat jako právní skutečnost, odvozenou od veřejnoprávního aktu. V daném případě byly na základě pravomocného pokutového bloku ze dne 20. 1. 2011 zaznamenány body do evidenční karty žalobce v registru řidičů. Rozhodnutí vydané v blokovém řízení je tak třeba vnímat jako právní skutečnost, a stejně je třeba přistupovat i k uplynutí doby, která se počítá od jeho vydání. Vzhledem k tomu, že v případě vydání pravomocného správního rozhodnutí a uplynutí doby počítané od jeho vydání se jedná o právní skutečnosti, nelze následky těchto právních skutečností, v daném případě odpočet bodů z bodového hodnocení řidiče, pojmít jako nabytí práva ve smyslu občanského práva hmotného, jak učinil krajský soud v napadeném rozsudku. Krajský soud proto rovněž pochybil, pokud na nyní projednávanou věc aplikoval závěry nauky občanského práva, podle nichž jde-li o nabytí práva, tohoto se nabyvá již počátkem dne, na který je vázáno (tedy půlnocí mezi tímto dnem a dnem, který mu předcházet), a jde-li naopak o pozbytí práva, resp. nepříznivé právní následky spojené s plynutím času, tyto nastávají až uplynutím celého posledního dne (půlnocí posledního dne). Pokud by na věc bylo lze aplikovat ustanovení nového občanského zákoníku o běhu času (což však vylučuje jeho § 3036, jak bylo uvedeno výše), nebylo by stejně tak možno vycházet z § 601 odst. 1 věta první před středníkem nového občanského zákoníku; bylo by případně možno zvažovat, zda se nejedná o zánik povinnosti snášet nepříznivý následek, spočívající v započtení bodů, ve smyslu téhož ustanovení za středníkem. Uplynutí doby vymezené v § 123e odst. 1 zákona o silničním provozu, jako právní skutečnost odvozenou od vydání pravomocného správního rozhodnutí (uložení pokuty v blokovém řízení), je proto třeba podřídít základnímu pravidlu pro počítání času v rovině hmotného práva, jak je zakotveno v § 122 odst. 2 občanského zákoníku z roku 1964, resp. s účinností od 1. 1. 2014 v § 605 odst. 2 nového občanského zákoníku, příp. ve spojení s § 601 odst. 1 věta první za středníkem téhož zákona. Doba, která je vázána na vydání pravomocného správního rozhodnutí a zákonem určena podle měsíců, proto končí dne, který se pojmenováním nebo číslem shoduje se dnem, na který připadá událost, od níž lhůta počíná, a to teprve uplynutím celého dne, tedy jeho posledním okamžikem. Lze proto uzavřít, že v nyní projednávané věci došlo k uložení pokuty v blokovém řízení jako skutečnosti určující počátek doby dne 20. 1. 2012, a doba 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců tak skončila uplynutím posledního okamžiku dne, který se svým označením s tímto dnem shoduje, tedy dne 20. 1. 2012 ve 24:00 hodin.“

Nejvyšší správní soud je svým vlastním rozhodnutím vázán a nevidí jakýkoli prostor se od něj odchýlit, zvláště když se jedná o jeho předchozí rozhodnutí v této věci, jehož závěry se měl podle § 110 odst. 4 s. ř. s. řídit rovněž krajský soud.

[14] K požadavku stěžovatele, aby mu byl odečten jeden bod za přestupkové jednání, kterého se měl dopustit dne 19. 2. 2010, protože uvedený přestupek již k dnešnímu dni není v seznamu přestupků, za které se body udělují, Nejvyšší správní soud uvádí, že mu nemůže vyhovět.

[15] Řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je upraveno v zákoně o silničním provozu. Řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek zařazený v systému bodového hodnocení (příloha k zákonu o silničním provozu), příslušný správní orgán v registru řidičů zaznamená stanovený počet bodů (§ 123b odst. 1 zákona o silničním provozu) ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení. Po dosažení celkového počtu 12 bodů řidič pozbývá řidičské oprávnění a následně je povinen odevzdat řidičský průkaz (§ 123c zákona o silničním provozu).

[16] Ustálená judikatura správních soudů, z níž je třeba v nyní projednávané věci vycházet, důsledně rozlišuje na jedné straně řízení o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či standardního řízení o přestupku) dle zákona o přestupcích oproti řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle zákona o silničním provozu – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44. Předměty těchto řízení jsou zcela

odlišné. Příslušný správní orgán je v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).

[17] V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu tedy je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích (zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o přestupcích“), či v jiném právním předpisu, jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchání jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku (zavinění atd.). V takovém řízení je na místě použít zásadu přípustnosti aplikace pravé retroaktivity in favorem, tj. aplikace pozdější právní úpravy, je-li to pro pachatele protiprávního jednání příznivější – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27.

[18] V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. Argumentace dovolávající se čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod proto není na místě. Příslušná právní úprava přitom výslovně stanoví, že za jednání spáchaná porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích řidičem motorového vozidla před účinností zákona č. 133/2011 Sb., se při záznamu bodů postupuje podle dosavadní právní úpravy – srov. čl. II bod 1 zákona č. 133/2011 Sb. Žalovaný proto postupoval správně, pokud stěžovateli neodečetl body za přestupek, kterého se dopustil dne 19. 2. 2010.

[19] Nejvyšší správní soud se v neposlední řadě neztotožňuje s námitkami stěžovatele ohledně nemožnosti záznamu bodů na základě pokutového bloku ze dne 13. 10. 2010.

Nejvyšší správní soud k této námitce z obsahu správního spisu zjistil, že podle blokové pokuty ze dne 13. 10. 2010 série AL/2009 č. L 4255984 se stěžovatel dne 13. 10. 2010 dopustil přestupku dle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Pokuta byla uložena ve výši 1.000 Kč za protiprávní jednání, jež bylo kvalifikováno podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, ve znění ke dni spáchání protiprávního jednání. Dále jsou na pokutovém bloku uvedeny tyto údaje: Č. Krumlov, 19:20 hod; 1AM 0202 VW Transp.; § 18/4 z.č. 361/2000 Sb.; 50/69/66.

Podle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu ve znění ke dni spáchání stěžovateli vytýkaného protiprávního jednání „*v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1.*“ Podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, ve znění ke dni spáchání protiprávního jednání „*přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km.h*“.

[20] Jak setrvale judikuje Nejvyšší správní soud (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20), je blokové řízení zjednodušeným řízením, ve kterém do značné míry splývá řízení s jeho výsledkem - uložení pokuty. Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsání jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti pokutového bloku proto vyplývají zejména

pokračování

z povahy blokového řízení, jak je upravuje zákon o přestupcích, zejména v ust. § 84 a § 85. Tomu odpovídá i závěr obsažený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 776/2000, a podle kterého „*rozhodnutí vydané v blokovém řízení (pokuta uložená v blokovém řízení) musí, aby se jednalo o vykonatelné správní rozhodnutí (rozhodnutí orgánu státní správy nebo samosprávy), obsahovat náležitosti, které jsou uvedeny v ustanovení § 85 odst. 4 věty druhé zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (ve znění pozdějších předpisů), a další údaje, jak vyplývají z použití bloku k ukládání pokut, vydaného podle ustanovení § 85 odst. 1 tohoto zákona. Nemůže-li pachatel přestupku zaplatit pokutu na místě, musí rozhodnutí v blokovém řízení (blok na pokutu na místě nezaplacenou) obsahovat též poučení o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty (§ 85 odst. 3 tohoto zákona).*“

[21] Dovojuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní stupeň přísnosti v tom směru, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů, Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. Za pravomocný, a tedy ani za způsobilý být podkladem pro zápis bodů do registru, nelze např. považovat pokutový blok, na kterém chybí podpis přestupce (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. 8 As 69/2011 – 40). Okamžik podpisu pokutového bloku obviněným z přestupku je totiž zároveň okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení a okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Jednoznačně tak potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v ust. § 84 zákona o přestupcích (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010 - 81). Naopak na způsobilost pokutového bloku jako podkladového rozhodnutí pro zápis bodů do registru nebude mít zpravidla vliv chybějící uvedení funkce nebo služebního čísla oprávněné osoby.

[22] S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích, který stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku série AL/2009 č. L 4255984. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.

[23] Řízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů totiž nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, ať již v podobě rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje. K tomu lze odkázat na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2011, č. j. 2 As 19/2011 – 87: „*Řízení o námitkách sice není řízením o přestupku samotném a správní orgán by se jistě nemohl zabývat vadami postupu či rozhodnutí o přestupku, ovšem musí vážít námitku, že tato pokuta mu nikdy nebyla uložena. Úspěch takového tvrzení totiž vylučuje záznam bodů.*“ To znamená, že namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle ust. § 123b zákona

o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti. K dané problematice lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 16/2010 - 105, podle něhož „(r)ozhodnutí o přestupku, jehož výrok je v návaznosti na další části rozhodnutí nesrozumitelný, není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů (§ 123b a násl. zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu.“

[24] Nejvyšší správní soud s ohledem na obsah blokové pokuty ze dne 13. 10. 2010 série AL/2009 č. L 4255984, dospívá k jednoznačnému závěru, že stěžovatel dne 13. 10. 2010 v Českém Krumlově řídil motorové vozidlo zn. VW, přičemž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod. Místem spáchání je město Český Krumlov, dne 13. 10. 2010 v 19:20 hodin. Vymezení předmětného protiprávního jednání Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá z odkazu na ustanovení zákona o přestupcích, který zakotvuje skutkovou podstatu přestupku v podobě překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které normuje nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Číslice uvedené ve střední části pokutového bloku s ohledem na tento závěr Nejvyšší správní soud vykládá tak, že údaj 50 značí možnou maximální povolenou rychlost v daném místě, údaj 69 rychlost naměřenou stěžovateli (tj. 69 km/h) a údaj 66 rychlost naměřenou stěžovateli při zohlednění odchylny měřicího zařízení (tj. 66 km/h). Údaje uvedené na citovaném bloku tedy plně odpovídají právní kvalifikaci, na základě které byl stěžovatel sankcionován.

[25] Taková specifikace tedy splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního jednání se stěžovatel dopustil, a kdy a kde se to stalo. Předmětný pokutový blok proto byl způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[26] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[27] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu